

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1884

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΦΡ. 8

Handwritten signature

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μικροασιακή
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΑΔΟΝΗΣ, ΒΚΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΒΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Εκτ' της Ασωπόρου Πανεπιστημίου, 39.

1884

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III' Συνδρομή ἑτησίως: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως τοῦ καὶ τοῦ ἑτήσιου. — Γραφεῖον ἀποδ. Ἐπιτ. τῆς ἐπιθ. Πανεπιστημίου 30. 1 εἰ Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφία)

Ὁ Κύριος Περδίκης παίζει μετὰ τῆς κυρίας του σκουπιστήν.

Συνάπτων θυμοσόφως τὸ τερπνὸν τῷ ὠφελίμῳ, προτιμᾷ τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ παιγνίδιον αὐτὸ παντὸς ἄλλου, διότι καὶ εὐχαριστήσιν αἰσθάνεται πολλήν, ὡς αἰς σκουπίζει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰ χαρτῖα, καὶ γυμνάζεται ὅπωςδῆποτε εἰς τὸ ἔργον του.

Τὸ ἔργον τοῦ Περδίκῃ δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὠρισμένον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν δὲν εἶνε ἐν μόνον. Ὁ ἥρωϊς ἡμῶν ἔχει πολλὰς ἐργασίας, ἐργασίας ἰδίως τοῦ καθαρισμοῦ, ὡς λέγει κακῶς ὁ λαός, αἰτινες πᾶσαι ἐνὰ καὶ μόνον ἔχουσι σκοπὸν, τὴν εἰς τὸ βαλάντιον αὐτοῦ μετάγγισιν τοῦ ξένου χρήματος. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ὁ Κ. Περδίκης οὐδὲν περιφρονεῖ, οὐδὲ νομίζει ἀνάξιον ἑαυτοῦ. Κάμνει ἐν γένει τὸν μεσίτην, μεσίτην χρωματῶν, συναλλαγμάτων, οἰκοπέδων, μισθώσεων, ἔστω ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὑπηρετριῶν, μαγειρῶν καὶ θαλαμηπόλων. Ἀγοράζει εὐθηνὰ καὶ μεταπωλεῖ ὅσον ἀκριβότερα εὖρη ὄπλα παλαιὰ, ἀρχαιότητος παντοειδεῖς, ὑφάσματα ἐξ ἀνατολῆς καὶ πινάκια ἐκ Ῥόδου, νομίσματα καὶ κειμήλια περίεργα. Προστατεύει, μετὰ τὸ ἀζημιωτὸν του, τοὺς ζητοῦντας θέσιν καὶ ἐργασίαν ἀργούς, γράφει ἀναφοράς, ἀπάλλασσει στρατευσίμους, ὑπερασπίζεται καταδικωμένους, προμηθεύει μάστιγας, ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν εἰσαγγελίαν καὶ τὸν οικονομικὸν ἔφορον, καὶ δανείζει τὰ περισσεύματά του μετὰ τὸν ἀρκετὰ χριστιανικόν, ἀσφαλιζόμενος δι' ἐνεχυρῶν, ἕτινα ἀγοράζει εἰκονικῶς ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξωνήσεως. Πλὴν τούτων πάντων συνάγει συνήθως τὸ ἐσπέρας, ἅπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος, εἰς τὴν οἰκίαν του μικρὸν θμιλον φίλων καὶ παρέγει εἰς αὐτοὺς εὐάρεστον χαρτοπαικτικὴν διασκεδάσιν, ἥτις, κατὰ παράδοξον τῆς τύχης ἐπιμονήν, σπανίως ἀποβαίνει εἰς ζημίαν του.

Πρὶν ἢ εὐρύνη τοσοῦτον ὁ Κ. Περδίκης τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, εἶχεν ἄλλο ἔργον, ὅπερ βεβαίως δὲν ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἄνιτυχὸν τὴν ἔχη, ἅς ὑποθέσῃ, ὅτι θέλει τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ ση-

μειοῦμεν τοῦτο ἐν ὀλίγοις, ὅτι σήμερον — τοῦτέστιν ἐν ἔτει 1883 — ὁ Κ. Περδίκης ἔχει ὀκτὸν ἴδιον, μ' ἐξώστην ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ μετὰ φανώματα περίχρυσα, ὅτι ἔχει ὑπηρέτην μετὰ λαιμοδέτην λευκὸν ἵνα ἀνοίγῃ εὐπροσώπως τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καὶ περιόκωψον ἄφρον, δι' οὗ αὐτὸς μὲν ἐπισκέπτεται τοὺς πελάτας του πρὸ μεσημβρίας, ἢ δὲ κυρία του ἐξέρχεται μετὰ μεσημβρίαν εἰς περίπατον, ὅτι ἡ σύμβιος καὶ ἡ θυγάτηρ του — ξανθὴ δεκαεξαέτις κόρη πλήρης ποιήσεως καὶ μυθιστορίας, — ἐνδύονται παρὰ τῇ Αἰζιέ καὶ ὅτι ὁ υἱὸς του, ἀπὸ γενναίας καὶ καρτερικῆς ἀντέστη εἰς ὅλην τὴν παιδαγωγικὴν σοφίαν τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ καὶ διδασκάλων, προτίμησε τέλος νὰ κύβη ὑπὸ τὸ κράτος ἑτερογενῶν παιδαγωγῶν, — τῶν ἐκ Γαλλίας ἀφθόνως εἰσχομιζομένων εἰς ἀνατροφήν τῶν ἑλληνοπαίδων, — καὶ περιφέρων χάριν αὐτῶν εἰς τὴν ἄδὸν Σταδίου τὸς στενάς καὶ κοντάς αὐτοῦ περισκελίδας καὶ τὰ μωτέρὰ του σανδάλια, ἔχει λόγους, λέγει, νὰ ὑποθέτῃ ὅτι μία ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε τοσοῦτον ἀνάσθητος πρὸς τὴν ἑλληνογαλλικὴν του φρασεολογίαν, ὅσον διατείνονται φθονεροὶ τινες ὁμηλικες, πολὺ εὐρυτέρας ἔχοντες τὰς ἀναξυρίδας των καὶ ὀλιγώτερον μωτέρὰ τὰ πέδιλά των.

Δὲν θὰ ἦτο ἴσως περιττὸν νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τέλους, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰδησεων, ὅσας δυνάμεθα νὰ δώσωμεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἥρωϊς, ὅτι ὁ Κ. Περδίκης ἀπὸ μακροῦ ἤδη τρέφει δύο διαπύρους πόθους ἐν τῇ καρδίᾳ του: νὰ γείνη ἱππότης τοῦ Σωτῆρος, καὶ νὰ διορισθῇ πρόξενος ξένου πινὸς κράτους ἐν Ἀθήναις, ἔστω τοῦτο καὶ δημοκρατία τις τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ πόθου ὑπεσχέθη καὶ ἐξακολουθεῖ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν φίλος τοῦ τις βουλευτῆς, ἀναγνῶν συνήθως παρ' αὐτῷ μικρὰ τινα συναλλάγματα. Ἡ δευτέρα του ἐπιθυμία εἶνε θνεῖρόν του ἀκόμη, ἀγνοεῖ δὲ ὁ Περδίκης πότε θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τελείωσιν τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας του.

Ὁ Κ. Περδίκης λοιπὸν, Ἰωάννης τὸ ὄνομα, ἢ Γιάγκος, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν ἡ σύζυγός του, ὡς αἰς τῷ παρουσίᾳ λογαριασμοὺς πρὸς πληρωμὴν, παίζει, ὡς προείπομεν, σκουπιστήν μετὰ τῆς κυρίας του.

Ἡ κυρία του εἶνε γυνὴ τεσσαρακοντούτης πε-

ρίπου, οστεώδης, λιπόσαρκος και πλήρης γωνιών, όξειαν έχουσα τήν βίνα, προέχοντα τόν πάγωνα, στικτούς τούς όφθαλμούς και έλαφρώς μυστακιών τό άνω χείλος. Ουγάτηρ αγαθού άγράφου, ήντλει, μικρά έτι, από τού φρέατος της οικίας, ένα ποτίξη τόν πατρικόν όνον, και πολλάκις μεταφέρετο έκ τών άγρών έντός τών καλύβιων του, όσάκις απέκαμνε νά τόν παρακολουθή γυμνόπους. Νυμπευθείσα, πτωχή και άπροικος, τόν Περδίκη, έλλείπει άλλου κρείττονος γαμβρού, και μετά σπουδαίαν χειροτονίαν τού βραχοφόρου πατρός της, όστις ουδεμίαν, έλεγεν, είχεν έρεξιν νά τήν βάλη εις τό βάφι, εύρέθη αίφνης μετά τινα έτη πλουσία σύζυγος κ' έτι πλουσιωτέρα κληρονόμος, ότε ό πατήρ της, ανακαλύψας ήμέραν τινα έν τή μυχή παλαιού κιωτιού κίτρινα τινα και σιωληκόδρωτα χαρτία κατέλαθε δυνάμει αυτών μεγάλην γαιών περιοχήν, περί τας Αθήνας, και απέδειχθη αίφνης μεγαλοκτηματίας. Είνε αληθές θμός, και πρέπει τούτο νά σημειωθή προς τιμήν τού ήρωος ήμών, ότι ό γαμβρός αυτού μέγάλως τόν έβοήθησε, κατά τε τήν ανακάλυψιν τών κιτριών χαρτιών και τήν ανεύρεσιν τών γαιών.

Ούτω δέ, έντός δεκαετίας μόλις από τού γάμου τού Περδίκη, έντελής και γενική μεταμόρφωσις επήλθε βαθμηδόν έν τή οικίη του, πάσαι δέ της οικογένειας αυτού αί κάμπαι προέκυψαν ήμέραν τινα τού βόμβυκος αυτών περίκαλλεις χρυσαλλίδες. Και ό οικός αυτός μετεμορφώθη, και ή κυρία μετέβαλεν όμιλίαν και βράπτριαν, και ό κύριος ήλλαξεν έργον και άλυσιν τού ώρολογίου του. Ουδέεις βλέπων τήν κυρίαν Περδίκη, ήδύνατο νά ένθυμηθή τήν ήλιοκαή και άκτενίστον παιδίσκην, ήτις έσάρωνέ ποτε τόν σταύλον τού πατρός της, ουτε σύνομιλών μετά τού συζύγου της, ήδύνατο νά ύποπτεύση όμοιότητά τινα μεταξύ της φωνής του και της φωνής τού παραγγέλλοντος ένα βαρύν και γλυκόν ρυπαρού ύπηρέτου μικρού καφενείου της Πλάκας.

Τοιούτον έν όλίγοις τό ζεύγος, όπερ τήν έσπεραν της 19 Αυγούστου 1883 επικίε σκουπιστήν έν τή οικίη τού Κ. Περδίκη.

Β

— Τί έγειναν απόψε τά παιδιά; έρωτῶ ό οικοδεσπότης, σκουπίζων δι' ένός βήγα τά επί της τραπέζης χαρτία.

— Αί! τό παράκαμες, κύριε! φωνεϊ ή Κ. Πηνελόπη, δέν μ' άφίνεις χαρτί.

Και προσθέτει μετά μικρόν, βλέπουσα έν τεσσάρι επί τήν τραπέζαν.

— Αί! τά παιδιά ειπες; πήγαν εις τό Φάληρον.

— Δέν τό βαρέθησαν άκόμη έκείνο τό γαλλικόν θεάτρον; Δέν ξεύρω τί τού βρίσκουν! έγώ, νά

σου είπω, μ' όρέσει καλλίτερα τό έλληνικόν. Ό,τι έχω έγώ τούς Μυλωνάδες και τούς Πειρατάς μέ τόν Ταβουλάρη.

— Όχι δά και σύ! τό γαλλικόν έχει άλλην χάριν.

— Δέν ήξεύρω;.. αλλά μου λέγουν ότι δέν εινε και παραπολύ ήθικόν.

— Άνοησίαις! ήθικόν! τόσος καλός κόσμος πού πηγαινει...

— Ναι, δέν σου λέγω, αλλά, τί τά θέλεις! θά είχα καλλίτερα νά μήν επήγαίνε ή Ασπασία τόσο συχνά. Έγώ μιαν φοράν επήγα δλην βληη, και αυτήν διά τό χατήρι σου, και έντράπηκα, σέ βεβαίονω. Έπειτα εινε και τό έξοδο! τό Φάληρον τόρα άκρίβησε. Κάθε φοράν πού πηγαινουν κάτω τά παιδιά, θά θέλουν είκοσι φράγκα, τό ελάχιστον.

— Αί, καλά τόρα! Σύ νάχης τήν υγεία σου, και άς διασκεδάσουν λιγάκι και τά καυμένα τά παιδιά. Δόξα σοι ό θεός, αί δουλειαις σου πηγαινουν περίφημα.

— Άς ήν' οι άνθρωποι καλά, δέν έχω παράπονον. Άλλά δέν εινε λόγος αυτό νά τά σκοπούμε.

— Ποίος ειπε νά τά σκοπούμε; Κανείς έν τά σκορπῶ. Ξοδεύομεν μόνον όσα πρέπει διά νά κρατούμεν τήν θέσιν μας εις τήν κοινωνίαν. Άληθεια... δέν ήξεύρεις δά! Η κυρία Νυχάκη μ' άπήντησε προχθές κ' έκαμε πώς δέν μ' έγνώρισε. Παλαιά συμμάθητριαι, γειτόνισσαι, τόσα χρόνια, τόρα πού πανδρεύθηκε δέν ειξεύρω τί της έράνη; Έπειδή τάχα επήρε ένα λογαρό και πήγαινει εις τό παλάτι, ψήλωσ' ή μήτη της.

— Άφησ' τήν νά ψηλώσῃ. Η σακκουλά τις νά ιδούμε τί έχει.

— Μά έλα δά!

— Και πού τήν άπάντησε; τήν κυρίαν Νυχάκη;

— Είς της Λιζιέ.

— Πάλιν εις της Λιζιέ ήσουν; ποιός ξεύρει τί λογαριασμοί με περιμένουν! ύπολαμβάνει ό Ιωάννης, στενάζων έκ τών έγχατων αυτού.

— Ού! καυμένο Γιάγκο! νά σέ άκούση κανείς, θά ειπή πώς σ' επτώχυναν; τί λογαριασμοί; Δύο μήνας έχω τόρα πού σέ παρακαλώ διά τόν παλόν της λογαργιάσμο από χίλια πεντακόσια φράγκα, κ' άκόμη...

— Θάλλῃ κι' αυτουού ή ώρα του, διακόπτει ό Περδίκης, και μη στενοχωρησάι.

— Πότε; όταν κερδήσωμεν τό λαχείον;

— Λαχείον ειπες; ά, ναι, ειδες;.. λέγει ό σύζυγος και άφίρων αίφνης τά χαρτία επί της τραπέζης, προσθέτει μετά μικρόν τινα σκέψιν: — Τί έκαμες τας πέντε προμμελαίς πού σου έδωκα τας προάλλαις;

— Τας έφύλαξα. Αί έδωκα μιαν της καυμένης της μαγειρίσας. Με παρακάλετε τόσον πολύ, άπαντῶ δειλώς, μ' όλον αυτής τόν μύ-

στακα, ή Κυρία Πηνελόπη, προσθέτει δέ άμέσως, βλέπουσα δυσάρεστως μορφάζον τό πρόσωπον τού συζύγου της.

— Της έκράτησα από τόν μισθόν της τά τρία φράγκα.

— Δέν έπρεπε νά της τήν δώσης; άς ήνε. Αυτό εινε τύχη, και τήν τύχην του κανείς δέν τήν πουλεί, ουτε τήν χαρίζει.

Διανοήθη επί στιγμήν ό Ιωάννης νά έρωτηση τόν αριθμόν τού γραμματίου, όπερ ειχε παραχωρηθή εις τήν μαγειρίσάν του. Άλλ' ό διαλογισμός του αυτός υπήρξε στιγμιαίος και στιγμιαίως εξηρακισθη. Μόλις διανοηθείς αυτόν, ανελογισθη συνάμα, ότι καλλίτερον ήτο νά μή τόν έκστομιση, κ' είγησησε περίφροντις.

— Τί συλλογίζεσαι; έρωτῶ ή Κ. Πηνελόπη. Κάτι σκεπτικός έγεινεις.

— Ένθυμηθήκα ότι κ' έπου έχω νά πάγω, άπαντῶ ό Περδίκης εξαγων τό ώρολόγιόν του. Διάβολε! δέκα περασμέναις και ό Ξανθάκης θά με περιμένῃ.

— Τέτοιαν ώραν θά 'θγῃς;

— Δουλειαις, άγάπη μου, δουλειαις, άπαντῶ ό Ιωάννης και έγερθείς λαμβάνει τόν πιλόν του και τήν ράβδον του.

— Μήν άργήσης, νά σέ χαρῶ; ξεύρεις ότι δέν με παίρνει ύπνος πριν έλθῃς.

— Τό ξεύρω, χρυσό μου, τό ξεύρω, λέγει καθησυχάζων τήν τρυφερότητα της συζύγου του και μορφάζων μάλλον ή μειδιών ό Γιάγκος.

Και ξεέρχεται εις τήν οδόν.

Η Κυρία Πηνελόπη, μείνασα μόνη, απλώνει τά χαρτία επί της τραπέζης και ρίπτει τήν πασιένταν τού Ναπολέοντος, διά νά ιδῃ αν θά κερδήση εις τό λαχείον. Άλλά τά χαρτία δυστροπούσι φοβερά και μάτην επικαλείται ή κυρία εις βοήθειάν της πάσαν δυνατήν και θεμετήν καλονόθευσιν.

Τά χαρτία απλοῦνται ήδη ογδόην φοράν επί της τραπέζης, ότε ή θύρα σημαίνει. Είνε ή δεσποινίς Ασπασία και ό νεαρός Τηλέμαχος, υίός και ουγάτηρ τού Κ. Περδίκη, επιστρέφοντες από τού Φαληρικού θεάτρου.

— Καλό 'ς πα! προσφωνεϊ εις τά τέκνα της ή κυρία Πηνελόπη, διακόπτουσα επί στιγμήν τήν μαντικήν αυτής. Πώς περάσατε; ήτον κόσμος πολός; πώς επήγε ή παράστασις;

— Όραϊν, μαμά! άπαντῶ ή δεσποινίς Ασπασία εις τήν πρώτην μητρικήν έρώτησιν.

— Τρομερός! άπαντῶ ό Τηλέμαχος εις τήν δευτέραν, καταπίπτων επί μιῆς καθέδρας, άπομάσσων τόν εύενη τού μετώπου του ιδρώτα δι' εύόδους μικρού μανώηλιου και άνάπτων έν σιγάρον υπό τήν βίνα σχεδόν της μητρός του.

— Ξεαίρετα! ύπολαμβάνει ή κόρη, συμπληρούσα τήν άπάντησιν εις τας έρωτήσεις της μητρός αυτής.

Και επίλαμβάνεται ή άδρά δεσποινίς ν' άφηγηθή εις τήν Κ. Περδίκη τήν ύπόθεσιν της Mascotte.

Γ

Ό Περδίκης εξήλθε τού οικου, αλλά δέν καθυβύθη εις τού φίλου του Ξανθάκη, ως ειπεν έκ τού προχείρου προφασιζόμενος εις τήν σύζυγόν του.

Άνήλθεν ειπή, άλλόφρων και βραδυπατών, τήν οδόν Σταδίου, διεώραμε τήν πλατείαν τού Συντάγματος, κ' εύρέθη μετ' όλίγον υπό τήν δενδροστοιχίαν τού κήπου τών Άνακτόρων, κατευθύνων τό βήμα του προς τά Άντρα.

Ό Ιωάννης εινε πολύ σκεπτικός, και ιδέα τις επίμονος φαίνεται τυραννούσα τήν διάνοιαν αυτού.

Έχει, και αυτός δέν ήξεύρει πώς, περιεργόν τι και ανεξήγητον προαισθημα. Φρονεϊ άδιασείστως, ότι θά κερδήση αύριον τόν πρώτον λαχόν κατά τήν κλήρωσιν τών λαχειοφόρων όμολογιών τού δανείου της Τραπεζής. Άλλά τήν μακαριότητα τού ώραιού αυτού προαισθήματος ταράττει ή είδησις, ήν πρό μικρού τῷ ανεκοίνωσεν ή σύζυγός του, ότι έν τών είκοσι γραμματίων, άτινα πρό μιῆς εβδομάδας ήγόρασα, περιήλθεν εις χείρας της ύπηρετρίας του.

Άν αίφνης ό κερδαίων λαχός εινε αυτός;

Τό συλλογίζεται μόνον κ' αισθάνεται ότι κίπτονται τά γόνάτα του.

— Δέν εινε άράγε τρόπος...; διανοιεται ό Περδίκης, και γίνεται αυτός μέν σκεπτικώτερος τό δέ βήμα του βραδυότερον.

Περικάμπτει ούτω τό άγγλικόν νεκροταφείον, φθάνει εις τό άπέναντι αυτού μικρόν καφενεϊόν, και βλέπων ότι τά τραπέζια του εινε έντελώς έρημα, κάθηται αυτομάτως εις έν εξ αυτών.

Ό Περδίκης τρελλαιγεται διά ναργιλέν' άλλ' ουδέ καν συλλογίζεται νά τόν διατάξη. Σκέπτεται πάντοτε, και φέρον άδιακόπως τήν άριστηράν του χείρα εις τό μέτωπον, τρίβει διά τού αντίχειρας και τού παραμέσου τούς κροτάφους του.

— Τό γουργουλιδίον σας, κύρ Γιάγκο; έρωτῶ προσερχόμενος νυσταλέος ύπηρέτης.

Άλλά μη λαμβάνων άπάντησιν, έρμηγεύει ως αποδοχήν έν τών άλλεπαλλήλων: Χμ! δι' ών ό Περδίκης συνοδεύει τήν επίμονον τριβήν τών κροτάφων του, και φέρει μετ' όλίγον τόν ναργιλέν, ροφών μέν καθ' οδόν από τού επιστομίτου του, ένα δῆθεν διατηρήση αυτόν άνημμένον, σπογγίζων δέ κατόπιν αυτό διά της ρυπαρῆς του παλάμης.

Ό Γιάγκος λαμβάνει αυτομάτως τήν σύριγγα, τήν φέρει ανεπιγνώστως εις τά χείλη του και ροφῶ μηχανικώς επί τινα δαυτερόλεπτα. Άλλ' αίφνης έγείρεται, χωρίς καν νά συλλογισθῇ νά πληρώση τήν δεκράν του, και αναχωρεϊ κατευνόμενος προς τήν πόλιν.

κόρη του χωρίς ανατροφή, κοίλινα πρόστρυχνη; — Αλλά όλα είναι πολύ μακριά, και ο πατέρας και τα πλούτη του, παρετήρησαν ή κυρά Ζαλίνη σείουσα την κεφαλήν· αυτό που είχε κοντά, είναι το κοριτσάκι και ή ανάγκη όπου έχει να βγάλει το ψωμάκι του με τον ιδρώτα του προσώπου του.

— Θέλεις λοιπόν να το αφήσωμεν δια παντός εις την γυναίκα ή όποια τό έχει τώρα, και, καθώς μου λέγεις, ούτε εις τό σχολείον καν τό στέλλει; Τότε δεν έπρεπε να μου το φέρης να το γνωρίσω! Και τώρα ίσα ίσα που έχω διαθέσει να το κρατήσω εγώ, μου προβάλλεις προσκόμματα;

Και οι οφθαλμοί της εξέγειον φλόγας· ή δε κυρά Ζαλίνη μειδιάσασα κρυφίως απεκρίθη.

— Μά, κυρία, τί άλλα ήθελα και εγώ παρά να το ιδώ κοντά σας; αλλά πρέπει να είναι και ασφαλισμένο αν πέση 'ς άλλα χέρια, ή, ξερετε εμένα και υποκειμένοι και μπορεί να πέση τό κορίτσι 'ς άλλα χέρια, σε μεγάλη δυστυχία, και θα είχε γι' αυτό χειρότερα· θα το τριγυρίσουν κίνδυνοι μεγαλύτεροι όταν θα είναι δεκαεπτά χρονών τότε, παρά τώρα επτά!

— Ναι, αλλά δεν είμπορώ και να την προικίσω, απεκρίθη ή κυρία Έρμίνη περίλυπος, χωρίς να ειθεύρω τί πράγμα θα γίνει άργότερα...

— Όχι βέβαια, αλλά μπορείτε να την βλάψετε να μάθη καμμίαν εργασία... τή δική μου, χάριν λόγου, εγώ μετά χάρας τή μάθαινω χάρισμα, σας βεβαιώ τουλάχιστον δεν θα βρεθί μιά μέρα 'ς τους πέντε όρόμους...

— Αξιόλογα! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη, συ θα την μάθης τήν εργασία σου, και εγώ θα την ετοιμάσω να δώση εξετάσεις δια τό σχολείον. Έτσι αν, ο μη γένοιτο, συμβή τίποτε άπρόοπτον, διάτι χάριτι θεία, ελπίζω να ζήσω πολύ, ή Μαρκέλλα «θα το έχη διπορτό». Αξιόλογα. Και τώρα, πότε θα μου το φέρης;

Η κυρά Ζαλίνη έμεινεν άναυδος. Διότι ουδύλλως είχε πειδύχ τόσον ταχείαν τήν λύσιν.

— Δεν είμπορώ να σας είπω τίποτε, είπε δισταζουσα. Αν κάμω λόγον τής κυρίας Φαβρού, θα μπηξή τής φωνής και θα ξεθυμάνη 'ς τό κακόμοιρό τάρμανό. Άντις για καλό θα του κάνετε κακό. Καλλίτερα να περιμένωμε καμμία μέρα να θυμώση πολύ ή κυρά Φαβρού, — και δέ θα άργήση να γίνει, σας τό υπόσχομαι! Η Λουίζα θα έβγη από τό σχολείο τήν έρχομένη εβδομάδα, και πριν περάσουν οκτώ μέρες θα την διώξη τήν Μαρκέλλα ασάν που με βλέπετε και σας βλέπω. Δεν είξερετε πόσον τη ζηλεύει.

— Φρίκη! φρίκη! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη, σταυρούσα τās χείρας.

— Α! μά δεν είναι και δύσκολο να το καταλάβη κανείς... Αυτό τό κορίτσι είναι εγωίστης, δεν είξερω αν το λέω και καλά, δέ θέλει τάχα μου να βλέπη άλλο κορίτσι 'ς τό σπίτι. Ό τι τρώει ή Μαρκέλλα, πάει χαμένο, κατά τήν

ιδέα τής Λουίζας... Δώστε μου διορία δεκαπέντε μέρες και πιστεύω να σας τη φέρω τή μικρή μετ' χαρά.

— Όσον είμπορείς γρήγορα, κυρά Ζαλίνη μου, πρόσκληθεύσα εκ του κήπου ή Μαρκέλλα εισήλθε χαρίεσσα και σεμνή, άνευ επίπλάστου αιδούς, άνευ τυστολής υπερβολικής και επίτηγ-δευμένης.

— Βλέπετε τήν κυρίαν εδώ; τή είπεν ή κυρά Ζαλίνη; Θέλει τό καλό σου. Από τώρα και περα θα είναι προστάτης σου. Κτύπαξε να μην είπής τίποτε τής κυρίας Φαβρού, γιατί θα της κακοφανή άφ' ου σ' έπήρε μικρή που δεν είχες κανένα 'ς τόν κόσμο. Μά άκουσε μου δώ, αν άρχίσουν και σε βασάνιζου, να γυρίσης εδω.

— Θα μου τον βρήτε τόν μπαμπά μου; είπεν ή Μαρκέλλα παρατηρούσα τήν προστάτιδά της.

— Τό πουλάκι μου! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη. Θα προσπαθήσω. Έλα να με φιλήσης, και να είσαι φρόνιμη.

— Μάλιστα, κυρία, είπεν ή Μαρκέλλα.

(*Ηπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΙΑΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Α — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Η κατάχρησις των οίνοπνευματώδων ποτών επακολουθεί τήν άπλήν χρήσιν αυτών. — Μέθυσσι και Οίνοπόται. — Δηλητηριώδης ενεργεια του οίνοπνεύματος εις τούς μεθύσους και τούς οίνοπότας. — Μελέται περί τής βλαβερής επιρροής του οίνοπνεύματος επί του ανθρώπινου οργανισμού. — Μια παράδοχος και πρωτοφανής περιήγησις του αναγνώστου. — Ο άναγνώστης παρακολουθεί τό οίνοπνευμα από τής εισόδου αυτού εις τόν οργανισμόν μέχρι τής εξέδου ή αυτού, όπως επισκεφθί και τών τών άλλωρια ήγνη, άτινα άφί-ναι εις τόν οργανισμόν τό οίνοπνευμα.

Ός είδομεν εν τοις προηγουμένοις, τά οίνοπνευματώδη ποτά εις μέτριον και λογικόν ποσόν είσιν ευεργετικά, ίσως τά ευεργετικώτερα εξ όσων κέκτηται ή ανθρωπότης και αν ο άνθρωπος έγνωρίζε να δεσπόξη και χαλινονή τά πάθη και τās ορέξεις αυτού, τά οίνοπνευματώδη ποτά ήθελον όντως προσφέρει μεγίστην ύπηρεσίαν εις αυτόν.

Πλήν δυστυχώς τό μέτρον τούτο υπερεξακοντί-ζεται πολλάκις, και ούτως αι βλάβαι αι εξ οίνοπνευμάτων προσερχόμεναι εις τήν ανθρωπότητά είναι ασυγκρίτως μεγαλειότεραι και επισημότεραι, ή τά εξ αυτών αγαθά.

Ο άνθρωπος προστρέγει εις τό οίνοπνευμα εν λογί δι' ήδονην, ήν όμως επιζητεί ειτα να επαναλαμβάνη συχνάκις ως απόλαυσιν εκουσίαν, και εις τής όποίας τό επαγωγόν και ελευσιμόν μετ' όλίγον δεν δύναται ν' αντισταθί. Ούτω λοι-

πόν όλίγον κατ' όλίγον ή ήδονή αυτή μεταμορ-φούται εις ανάγκην, εις πάθος ακατανίκητον, εις όπερ ο άνθρωπος τυφλώς πλέον ύπεικει.

Οι οίνοπόται λαμβάνοντες τό οίνοπνευμα κατ' αρχάς επί τινα χρόνον ως καθαράν ήδονικήν από-λαυσιν και διεγειροντες τās τε πνευματικάς και σωματικάς αυτών δυνάμεις συνειλίθουσι τό σώμα και τό πνεύμα αυτών κατ' όλίγον εις τήν του οί-νοπνεύματος παροδικήν ταύτην διεγερτικήν ενέρ-γεια, ως εκ του οποίου, όπως αι διανοητικά ή, σωματικά δυνάμεις εργασιώσιν, αναγκάζονται ειτα να προστρέχουσιν εις τήν διεγερσιν ταύτην του οίνοπνεύματος· δε πλέον ή λήθης του οίνο-πνεύματος γίνεται ούχι εξ ήδονης, άλλ' εξ ά-νάγκης καλκούς, όπως συμβαίνει και εις τούς κα-πιστάς του; αδυνατούντας να εργασιώσιν άνευ καπνού, όπως συνέθη και εις άλλους πολλούς επι-σήμευ άνδρας, και δι εις τόν μέγαν Βολταίρον, όστις αδύνατον ήτο να εργασθί χωρίς πρότερον να διεγειρή τόν εγκέφαλον αυτού δι' εγγύματος καφφέ όπως συνέθη και εις τόν δραματικόν Αι-σχύλον και εις τόν κωμικόν Άριστοφάνην, ως και εις τούς μελοποιού; Ανακρέοντα και Άλκιον, οιτινες, κατά τά ιστορούμενα, συνέγραπον και συνέθετον τά άριστοουργήματα αυτών υπό τήν διεγερτικήν επιρροήν του οίνου τής κλασικής Έλ-λάδος. Όπως τέλος, κατά τόν Όμηρόν, συνέθη και εις αυτόν τόν γηραιόν Νέστορα, τόν υπό τήν ελαφράν διεγερσιν παλαιού και κρατίστου οίνου είδοντά τās τόσον σώφρονας και έπιτιμιωμένας συμ-βουλάς αυτού. Ούτω λοιπόν δια τής εξεως τής πόσεως αι τε πνευματικά και αι σωματικά δυ-νάμεις δεν δύναται να εργασιώσιν και να λει-τουρηώσιν κανονικώς άνευ τής επιρροής του οί-νοπνεύματος.

Πλήν, μετά εκάστην παροδικήν διεγερσιν, τό οίνοπνευμα αφίνει πάντοτε ελαφράν νωρότητα των τε διανοητικών και σωματικών δυνάμεων, νω-ρότητα, ήτις μετά τινα χρόνον αποβάλλει με-γαλειότερα, και τότε, όπως υπερνικηθή, ύφίσταται άγίακη μέζονος ποσού οίνοπνεύματος. Βπομένως όπως ή οίνοπότης επιτυγχάνη τόν αυτόν της διεγέρ-σεως βαθμόν, ως και εν τή ενάρξει της εξεως του ταύτης, είναι ανάγκη βαλμηδόν ν' αυξάνη τό ποσόν του λαμβανομένου οίνοπνεύματος. Εκ τούτου λοι-πόν προσερχεται τό λυπηρόν φαινόμενον αυτό πλέον τό παρατηρούμενον εις τόν οίνοπότην, όστις όση-μέραι αυξάνει τό λαμβανόμενον ποσόν και βλέ-πει τόν κίνδυνον επικείμενον, και εν τούτοις δεν δύναται ν' απομακρυνθί αυτού καθ' ήσον βαλμη-δόν αι τε σωματικά και πνευματικά αυτού δυνά-μεις κίπταισιν εις νάρκην, διαταράσσονται, συγ-χύζονται και τότε πίνει μόνον και μόνον, όπως επιτύχη παροδικώς τήν προτέραν των ιδεών του καθαρότητα και διαύγειαν· πίνει λοιπόν, έως ου φθάση εις τό τελευταίον στάδιον τής οίνοποσίας του, δε πλέον θέλουσιν εκδηλωθί τά φοβερά φαι-

νόμενα τής χρονίας δια του οίνοπνεύματος δη-λητηριάσεως.

Πριν έτι εισέλθωμεν εις τήν περιγραφήν τής αλθρίας επί τής ανθρωπότητος επιρροής του πά-θους τής οίνοποσίας, ανάγκη προηγουμένως να παραλάβωμεν τόν αναγνώστην και βήμα προς βή-μα οδηγήσωμεν αυτόν απ' αυτης τής εισόδου του οίνοπνεύματος εις τόν οργανισμόν μέχρι τής εξέδου αυτού, και δείξωμεν αυτώ τά άλλωρια ήγνη, άτινα αφίησιν επί του οργανισμού, και τās δει-νάς βλάβας, ως επισέρει ή υπερμέτρος πόσις αυτού.

Πριν δ' έτι προς τούτοις αξιωμαθα περι-γραφήν ταύτης πρέπει να σημειώσωμεν, ότι ύπάρ-χουσι δύο είδη όλων διαφέροντα καταχραστών οίνοπνευμάτων αι μέθυσσι, οιτινες από καιρού εις καιρόν μόνον παραδίδονται εις τήν κατάχρη-σιν των οίνοπνευμάτων, και οι οίνοπόται, οιτινες πίνουσι διαρκώς μεγάλη ποσά οίνοπνεύματος.

Οι πρώτοι, ήτοι οι μέθυσσι, ταρασσουσι πα-ροδικώς τόν οργανισμόν αυτών και προκαλουσι τήν εξείαν δηλητηρίασιν ή μέλην, ήτις μετ' όλί-γον παρέρχεται και ο οργανισμός αυτών βαλμη-δόν επανέρχεται εις τήν προτέραν όπωσδήποτε κανονικήν αυτου κατάστασην, καθόσον απαλλάσ-σεται του εν αυτώ οίνοπνεύματος. Εις τούς μεθύ-σους δε τούτους ή χρονία δι' οίνοπνεύματος δη-λητηρίασις δεν επέρχεται σχεδόν ή λίαν βραδέως, καθ' ήσον άλλως τε ή οίνοποσία παρ' αυτοις συνή-θως δεν γίνεται εξεις, ουδέ πάθος, και κατά πāsαν εποχήν δύναται ν' αποσχωσι του οίνου. Εκτός δε τούτου ο οργανισμός κατά τά διαλείμ-ματα τά μεταξύ των εποχών των καταχρήσεων λαμβάνει τόν καιρόν ν' απαλλαγί όπωσδήποτε του οίνοπνεύματος. Ούχ ήττον όμως και μόνη αυτη ή εκ διαλειμμάτων κατάχρησις του οίνο-πνεύματος, αν προφυλάττη, ούτως είπειν, επί τινα καιρόν εκ των φοβερών φαινομένων τής χρο-νίας δηλητηριάσεως, εν τούτοις ουδύλλως προφυ-λάσσει εκ τινων άλλων βλαδών όχληρών και συ-νάμα εξασκούσών επίσημον επιρροήν επί τής καθόλου υγείας. Άλλως τε ούτοι εν καταστάσει μέλης όντες επαπειλουνται υπό αιφνιδίου θανάτου εξ ασφυξίας και εξείας δηλητηριάσεως δια του οίνοπνεύματος, ή εξ ισχυράς εγκεφαλικής συμ-φορήσεως και άτηπληξίας.

Οι δεύτεροι δε, ήτοι οι ιδίως οίνοπόται, λαμ-βάνουσι τό οίνοπνευμα διαρκώς ή οίνοποσία εις αυτούς είναι πάθος, εις ο τυφλώς ύπακούουσιν. Τό οίνοπνευμα παρ' αυτοις λαμβανόμενον διαρκώς συσσωρεύεται εις τόν οργανισμόν των, εισδύει και διαβρέγει πάντας τούς ιστούς αυτών διαρκώς, ως εκ του οποίου ούτοι (οι ίστοι) λειτουργουσι μόνον εν τή καταστάσει ταύτη της δι' οίνοπνεύματος δια-βροχής. Ούτοι δε πάντες αποφεύγουσι μεν τήν όξειαν δηλητηρίασιν, ήτοι τήν μέλην, ως εκ της εξείας του πίνειν, πλήν εισί καταδεδικασμένοι

ταχύτερον των μεθύσεων εις την χρονίαν διά του οίνοπνεύματος δηλητηρίασιν, εάν προηγουμένως δεν εκμετρήσωσι το ζήν διά τινος προηγηθείσης σπουδαίας οργανικής βλάβης.

Δεν είμεθα ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι οι γράφοντες επί των οίνοπνευματωδών ποτών. Το ζήτημα των οίνοπνευματωδών ποτών, ως τα μέγιστα όντων διαδοσμένων και σφοδρά ενδιαφερόντων την κοινωνίαν, δυνάμεθα να είπωμεν, ότι είνε ίσως το μόνον, όπερ εξητάσθη και ήρουνήθη υπό των πανταχού της γης διακεκριμένων επιστημόνων ύπ' όλης αυτού τας έποψεις, διά μακροχρονίου ενδελεχούς σπουδής.

Διά της μελετημένης λοιπόν αυτών μελέτης κατόρθωσαν όσον οίον τε έντελέστερον να σπουδάσωσι και εξακριβώσωσι τας διαφόρους των οίνοπνευματωδών ποτών συνθέσεις, την έν τή ζωϊκήν οργανισμό αυτών ένεργείαν και έπιρροήν, ως και πάσας τας βλάβας, ως ή κατάχρησις αυτών κληροδοτεί τή ανθρώπινω οργανισμό.

Εμελετήθησαν δ' επισταμένως και εξηκριβώθησαν καλώς πάσαι αι διαταραχαί αυται του οργανισμού αι όφειλόμεναι εις τα οίνοπνεύματα, ήτοι αι διάφοροι βλάβαι των πεπτικών οργάνων, των οργάνων της θρέψεως, του έγκεφάλου και του πνεύματος διά πειραμάτων και έπιμελών παρατηρήσεων έν τε ταις επιστημονικαίς εργαστηρίοις και έν αυτή τή κοινωνία. Δεν υπολείπεται δε, ή ίνα πάσαι αι γνώσεις αυται διαδίδωνται εύρέως εις τον λαόν, όπως ούτος γνωρίζη καλώς, όποιον πληθος δεινών συμφορών κρύπτουσιν όπισθεν αυτών αι φαινομενικαι εύεργετικαι ιδιότητες των οίνοπνευμάτων έν άμέτρω ποσότητι λαμβανόμενων.

Το οίνοπνευμα, όν ουσία έρεθιστική, διεγείρει και έρεθίζει τον τόπον της έπαφής αυτού, ήτοι τους διαφόρους ζωϊκούς ιστούς του οργανισμού ήμων, έφ' ών έφάπτεται ή δι' ών διέρχεται και έγκυκλοφορείται. Διό αι εκ των οίνοπνευμάτων βλάβαι άρχονται εύθως εξ αυτής της εισόδου αυτών εις τον οργανισμόν έπιφέρουσαι διαφόρους αλλοιώσεις επί των πεπτικών οργάνων.

Ούτως έν τή στόματι πρώτον, ως έρεθιστική ουσία, έρεθίζει την λεπτήν και άβροφυά και εύαίσθητον μεμβράνην την περικαλύπτουσαν άπασαν την έπιφάνειαν του στόματος, της γλώσσης, του ούρανισκου και του λάρυγγος.

Εκ της συχνής λοιπόν έρεθιστικής έπιδράσεως του οίνοπνεύματος επί της μεμβράνης ταύτης, ήν οι λατροι καλοῦσι βλεννογόνον ύμένα, αυτη υπεραίμει διαρκώς, παχύνεται, σκληρύνεται και χάνει κατά πολυ βλαμηδόν την προτέραν αυτης λεπτότητα και εύαισθησίαν. Η άπώλεια δε αυτη της εύαισθησίας είνε μάλλον έπαι-

σθητή έν τή μεμβράνη τή καλυπτούση την έπιφάνειαν της γλώσσης, διότι, ως γνωστόν, υπό την μεμβράνην ταύτην εύρηται τα εύαίσθητα εκείνα όργανα της γεύσεως, δι' ών άπολαμβάνομεν την ήδονήν των μασσωμένων ή πινομένων ουσιών.

Η εύαισθησία λοιπόν των γευστικών αυτών οργάνων έξασθενεί βαθμηδόν και άπόλλυται υπό την κατ' όλίγον παχυνομένην έπ' αυτών μεμβράνην, εξ ου ή γεύσις των οίνοποτών διαστρέφεται. οι οίνοπόται δεν δύνανται να αισθανώσι τας λεπτοφωστεράς — τας ούσας συνάμα και ήδονικωτέρας — των γεύσεων. Ός εκ τούτου δε ούτοι έπιζητούσι και άγαπώσι τας ούσις εκείνας, αίτινες, έρεθιστικαί ούσαι, έπενεργούσιν ίσχυρώς επί της πεπχυμένης μεμβράνης, και έπομένως και επί των ύπ' αυτην γευστικών νευρικών οργάνων, και παρέχουσιν όπωσδήποτε αισθησιν πινά γεύσεως. Ούτω δε οι οίνοπόται άγαπώσι σφοδρά τας έρεθιστικάς και δριμείας και δητικάς ούσις, αίτινες έπιδρῶσιν ίσχυρώς επί των γευστικών νευρικών οργάνων και προκαλοῦσι το αίσθημα της γεύσεως: ένήρ τούναντιον άποστρέφονται τας ήπις και ήδεις ούσις, ως π. χ. τας ζαχαρώδεις κλπ.

Πλην εκτός της άπωλείας της εύαισθησίας της γεύσεως, οι οίνοπόται έχουν και άλλας δυσάρεστους ένοχλήσεις έν τή στόματι. εκάστην ιδίω πρῶταν το στόμα είνε στεγρόν και άρροστον. Η γλώσσα δε φέρει επ' αυτης διαρκώς περίπου άκαθαρσία (έπίχρισμα).

Δεν είνε δε άτυχώς ταύτα μόνον τά έν τή στόματι δυσάρεστα εκ του οίνοπνεύματος. οι οίνοπόται έχουν και άλλην έτι σπουδαιότεραν ένοχλήσιν, ήτις κατ' όλον περίπου τον βίον αυτών τυραννεί και βασανίζει ου μόνον έαυτούς, αλλά και τα περιουσιακόμενα πλησίον άτομα. Πάντες οι οίνοπόται βασανίζονται υπό δυσάρεστου έν τή φάρυγγι αισθήσεως φλέγματος, όπερ άδιακίτως προσκαλοῦσι να εξαγάγωσιν ου μόνον δι' άγώνων, αλλά και διά θερμού ύαν όχληρού και άηδούς τοίς περιουσιακόμοις άτομοις. Το φλέγμα δε τούτο προέρχεται εξ εκκρίσεως βλεννης έν εκά χρονίης φλογώσεως του ύμένου του περικαλύπτοντος τον φάρυγγα, ήτοι εκ της χρονίης καλουμένης φαρυγγίτιδος εξ οίνοπνεύματος, ήτις έν τή περιστάσει ταύτη είνε δυσθεράπευτος και ύαν έπίμονος.

Ο έρεθισμός δε ούτος ουχι σπανίως επεκτείνεται και εις τον πλησίον εκάι λάρυγγα και προξενεί χρονίαν λαρυγγίτιδα μετά βράχχους της φωνής και βηχός δυσεξελείπτου.

Τας σπουδαιότερας όμως βλάβας έπιφέρει επί του στόμαχου, έν ης το οίνοπνευμα προξενεί δια-

ταράξεις πολλή των άνωθι έπισημότερας. Είνε δε αι επί του στόμαχου αυται του οίνοπνεύματος βλάβαι σπουδαιόταται, κατ' όσον δεν ένδιαφέρουσι τοπικώς μόνον τον στόμαχον αυτον, αλλά και όλόκληρον τον οργανισμόν, το σώμα, την καθόλου θρέψιν.

Πάντες γνωρίζετε, ότι ο στόμαχος είνε έν των σπουδαιότερων οργάνων του σώματος ήμων. Είς τον στόμαχον έρχονται όλαι αι τροφαί, άμα διά του στόματος εισαγόμεναι, και εκεί επί τινα χρόνον διαμένουσαι υφίστανται την κατεργασίαν και προπαρασκευήν, ήν καλοῦμεν πέψιν: δηλαδή έν τή στόμαχι αι τροφαί, διά της ίδιας ούσης αυτών λειτουργίας, κατεργάζονται εις χυλόν έπιτήδειον, ήν άπορροφῶν εκ των έντέρων ως θρεπτικόν χυμόν εις το αίμα.

Ηδη λοιπόν φαντάσθητε στόμαχον άσθενή και λειτουργόντα ύαν έλαττωματικώς: τότε τί θέλομεν έχει; Αί τροφαί δεν θα πέπτονται καλώς, δεν θα άναμυζάται δε εις την κυκλοφορίαν άρκτός θρεπτικόν χυμόν, και έπομένως ή καθόλου του σώματος θρέψις θέλει πάσχει, θέλει τελείσθαι έλλιπής. Η πάθησις του στόμαχου, ως βλέπετε, άντανακλά έφ' όλου του σώματος.

Το οίνοπνευμα λοιπόν έρεθίζον τον ύμένα τον περικαλύπτοντα την έσωτερικήν έπιφάνειαν του στόμαχου, παχύνει και φλογίζει αυτον χρονίως, εξ ου ο χρόνιος κατάρρους του στόμαχου ο όχληρός εις τε τον οίνοπότην και τον λατρόν. Είς τον κατάρρουν δε τούτον όφείλονται πρό πάντων πάσαι αι γαστρικαι διαταραχαί των οίνοποτών. Ο οίνοπότης κατ' όλίγον παρατηρεί, ότι ή όρεξις άποχαιρετά αυτον: ταύτην δε άντικαθιστά αισθησις βάρους κατά το έπιγαστριον και πυρώσεως. Η πέψις γίνεται δυσκόλος και έργώδης και άτελής: ως εκ της παχύνσεως δε και του κατάρρου του στόμαχου τελείται υπερέκκρισις βλεννης (ήτοι φλεγμάτων) έν τή στόμαχι, συσσωρευμένης ιδίως κατά την νύκτα, ήτις προκαλεί κατ' εκάστην πρῶταν ναυτίαν και έμετον.

Μετά τινα δε καιρόν αι παθήσεις αυται επισύρουν και άλλας βαρύτερας έν τή στόμαχι βλάβας δυναμένης άπ' εύθείας ν' άπειλήσωσι και αυτην την ύπαρξιν του οίνοπότου, ολαι π. χ. ειπὴν ή φλεγμονή όλου του πάχους των τοιχωμάτων του στόμαχου (γαστρίτις φλεγμονώδης χρονία), το εκός του στόμαχου, και ο καρκίνος αυτου.

Μεγάλη ποσότης του οίνοπνεύματος, ως έπομεν άνωτέρω, άπορροφάται εις την κυκλοφορίαν ήδη διά των φλεβιδίων του στόμαχου έν τούτοις ουκ εύκαταφρόνητον ποσόν μεταβαίνει και εις τα έντερα, όπως και εκεί ένεργήση το οίνοπνευμα έρεθιστικώς και έπιφέρει και επί των έντέρων τας εξ αυτού βλάβας. Ούτως οι οίνοπόται ένοχλοῦνται έπιμόνως υπό άερίων έν τή κοιλία,

κοιλικών πόνων, δυσκοιλιότητος ύαν έπιμόνου και ένοχλητικής, έπαλλασσομένης ουχι σπανίως μετά διάρροιας, ήτις κατά τας θερμάς ύρας του έτους και εις τα θερμά κλίματα, ως τα της Αιγύπτου και Ελλάδας μετατρέπεται βραδίως εις δυσεντερίαν και δυσεντεροειδεις κατάρρους ύαν έπιμόνους.

(Ακολουθεί.)

Ιω. ΦΟΥΡΤΑΝΟΣ.

ΣΕΛΙΑΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

1 Σεπτεμβρίου

"Αμα έπανήλθα εξ Αιγίνης, μετά μιας έβδομάδος άπουσίαν, ύμαθα ότι ή Έλένη διορίζεται διδασκάλισσα.

Διδασκάλισσα ή Έλένη! με τα γερμανικά της, με τα γαλλικά της, με το μουσικόν της τάλαντον, όπερ την άναδεικνύει μίαν από τας καλύτερας κυμβαλιστριάς των Αθηνών, ή Έλένη ή μαλοῦσα τα γράμματα ως έρασιτέχνις και ουχι ως έπαγγελματίας, ή άναμένουσα εξ αυτών πάν άλλο παρά τα προς το ζήν, να γείνη ύποτροφος ένός πενιχρού δημοτικού ταμείου ύποβάλλουσα καταστάσεις διά να πάρη το δνταγμα και να λάβη μισθόν!

"Ετρεξά εις του θείου μου. είνε άληθές: θα ύπάγη. Την άπόφασιν έλαβεν εύθως μετά τον παντελή καταποντισμόν της περιουσίας των εις τον χρηματιστικόν άνειμοστρόβιλον. Η μητέρα της κατ' άρχας ήρνήθη έντόνωσ να συναινέση: έπειτα ήλθεν ή σειρά των συγγινησεων και των δακρύων, άλλ' επί τέλους έπέσθη υπό της άταράχου έπιμονής της Έλένης.

Η Έλένη όμιλεί άπλοῦστατα, φυσικώτατα περί του διορισμού της: δεν φορεί την προσωπίδα της άυταπαρηγορίας: ο άληθής ήρωϊσμός είνε να μην άφίνη τις τους άλλους να ύπαπτεῦνται ήρωϊσμόν: δεν μου άρέσει διόλου ή θυσία ή γυνόμενη μετ' άναστεναγμών μου ένθυμίζει τα πρόβατα τα σύρόμενα εις το σφαγείον βελάζοντα.

Μοι άνέθηκε να ύπάγω εις το Ύπουργείον της Παιδείας και να έρωτήσω πότε θα της σταλή ο διορισμός της διά ν' άναχωρήση εις την θέσιν της. Τι πληθος εις το Ύπουργείον! αι κλίμακες, ή αίθουσα, οι διάδρομοι, τα δωμάτια, κατάμεστα διδασκάλων ποικιλία μορφών και ένδυμασιών: ο ύψηλός πύλος και ή βεδιγγότα του καθηγητου του γυμνασίου έρχεται εις δημοκρατικώτατην έπαφήν με το τρυπημένον σουρτούκο και τον άπότηριπτον κοῦκλον του τριτοβάθμιου δημοδιδασκάλου ή γραμματοδιδασκάλου κάπου κάπου φαίνεται και καμμία διδασκάλισσα μετά της άπαραιτήτου φεσόφορου, τσεμπεροφόρου ή καλεμπεροφόρου γραίας συνοδου του: άληθές δασκαλοπάζαρο: ή καίτις ήλις να μάθη και τι του διω-

82 ατμοκίνητοι σφύραι και 360 ατμοκίνητοι μηχαναί δυνάμειως 185,000 ίππων. Μόνον εν Έσσην άπαιτούνται δια τας εργασίας 28 σιδηροδρομικαί μηχαναί, 888 βαγόνια, 69 ίπποι, 191 χιλιάμετρα τηλεγραφικών γραμμών, και 36 σταθμοί. Το εργοστάσιον Κρούπ εινε, άνευ υπερβολής, το σημαντικώτατον της ύψηλιου.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο καθηγηται της φιλοσοφικής σχολής οι κκ. Χ. και Περικλής Κ. εινε έντελώς φαλακροί. Ο εις τούτων όμως, ο Κ., νομίζων ότι ουδεις γνωρίζει τουτο φορεί περούκιαν. Ημέραν τινά ευρεθέντες επί το αυτό επιόσθηκα διὰ λόγων επί τινος χωρίου του Πλάτωνος. Μετ' ολίγον συνηγηθήσαν πάλιν εις τόν περίπατον. Ο καθηγητής Κ. ευρών ευκαιρίαν, δια να πειράξη τόν αντίπαλον του, όταν έπλησίασεν εις τόν Χ., « Καλημέρα σας, Κύριε Πλάτων » τή λέγει στωικτικώς. « Καλημέρα σας, Κύριε Περούκλεις » — άπαντξ ο Χ. μειδιών χαιρεκάκως.

Η κυρία πρός τήν υπηρέτριαν:
— Μπα, Σοφία, πάλι καινούργια φάρμα έκανες;
— Μάλιστα, κυρία· μά και σεΐς εκάματα καινούργιά.
— Ναι, μου τó έκαμεν ο άνδρας μου.
— Μα και τó δικό μου μου τώκανε ο ίδιος.

Εν τῷ σιδηροδρόμῳ Πειραιῶς - Πελοποννήσου:
— Τί στενοχώρια φοβερά! Δέν μπορεί κανεις να κουνήσῃ τὰ πόδια του.
— Αφού πηγαίνομε με τὸ σιδηρόδρομο, τί τὰ θέλεις τὰ πόδια σου;

Κατὰ τήν συνοικίαν Μυρρῆ εν τρυφερῶν άνδρῶν γυγον ελθει εις χείρας. Είς λευῶς εκει παριστάμενος προσκαλεΐται υπό τῶν γειτόνων να χωρίσῃ τούς διαπληκτικῶμένους. Ἄλλ' ο σεβάσμιος πατήρ δέν έννοεΐ να ταραχθῇ. — Άέν ηξέυρετε, άπαντξ, ότι τὸ βύαγγέλιον λέγει: Οὐδ' ο θεός συνέζευξεν άνθρωπος μη χωριζέτω;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο βλος αριθμός τῶν εν τῷ άγίῳ Ὁρει μοναχῶν υπολογίζεται κατὰ προσέγγισιν εις 4 μέχρι 5 χιλιάδων. Πλήν αὐτῶν υπάρχουν και τρισχιλιοί περίπου λαϊκοί επί του Ὁρους, είτε ως έμπορευόμενοι, είτε ως εργάται διεσπαρμένοι καθ' ἄλην τήν περιοχὴν αὐτοῦ, ὡν ο αριθμός αυξάνει ἢ ελαττοῦται κατὰ τας περιόδους τοῦ έναυτοῦ. Η εΐσοδος γυναικῶν και εν γένει θηλυκῶν ὄντων εινε, ως γνωστόν, αὐστηρῶς άπηγορευμένη εν

Ἄγιῳ Ὁρει, ἢ δε άπαγόρευσις αὐτῇ προβαίνει πολλῶκις μέχρι μικρολόγου αὐστηρότητος. Πράγματι ουδέν εγγος θηλυκοῦ γένους άπαντξ επί του Ὁρους. Εν τῇ Μεγάλῃ Βίβλῃ από ἑσθῆς οι φύλακες εξετάζουσι τὰ εισαγόμενα ζῷα, και από θαλάσσης ὁμοίως αὐστηρὰ ενεργεΐται εξέλεγξις. Οὕτω δέν υπάρχουν ενταῦθα οὔτε θηλυίππος, οὔτε ὄνος, οὔτε ἡμίονος, ἀλλ' οὔτε πρόβατον θηλυκόν, οὔτε αἶξ, οὔτε ἀλεκτορίς άκόμη. Πλέπει τις ένίστε μικρά τινα ποίμνια αἰγῶν, ἀλλ' εινε ὄλοι ἄρρηνες, οι πτωχοί ἀλεκτορες μονάζουσι και αὐτοί περιπαθῶς ψάλλοντες τόν ὄρθρον των, και ὡά ενταῦθα προμηθεύονται έξωθεν. Ἄλλὰ προσέτι δεόν να σημειωθῇ ότι ουδέ κύνες υπάρχουν ενταῦθα, καθὼ μη έχοντες τήν αἰρεσιν τῆς διαιωνίσεως τοῦ εΐδους, και εινε ἡ μόνη χώρα εν Τουρκίᾳ ὅπου λησμονεΐ ο άνθρωπος τας ὑλακῆς αὐτῶν. Το μόνον εκ τῶν κατοικιδίω ζῷων, ὅπου ἠδύνατο να εινε άνεκτόν, εινε ἡ γαλῆ, και μέχρι τινός εινε τοιοῦτόν Ιεροκρυφίως παρά τας άνευ λαβεστέροις τῶν κοσμικῶν, ἀλλὰ κατὰ περίδους πάλιν εξέρχονται οι κλητήρες της Κοινότητος και έξολοθρεύουσι τας θηλυκάς, και οι μοναχοί εινιν ἠναγκασμένοι, ως ἄλλως τε τὰ πλείστα πράγματα, να προμηθεύονται ἀλλαχόσε τῆς φύλακας τῶν τροφίμων και της ἡσυχίας, διὰ δυστυχῶς οι μὺς διαφεύγουσι τήν άδυσώπητον ἄλλως; διάταξιν τοῦ άποκλεισμοῦ. Ὑπό τῆς ισχύος αὐτῆς εινε γεγονός ότι αι γυναίκες ουδέποτε κατοῦσι τὸ Ἄγιον Ὁρος, ἀλλὰ δέν δύναται να εΐπη τις ότι ἡ διάταξις αὐτῇ διετέλεσε κατὰ τούς εσχάτους χρόνους τοῦλάχιστον ἀπύλυτως άπρόσβλητος, και ται ἄλλως οι μοναχοί προσεπάθησαν να περιορίσωσι τήν ἄδειαν εις στενοτάτην έννοιαν. Οὕτως αναφέρεται ότι πρό δωδεκαετίας περίπου, Ἄγγλος τις λῃρδας ταξειδεύων επί ιδίᾳς θαλαμηγοῦ μετά της συζύγου του, προσήγγισε και εις Ἄγιον Ὁρος παρά τήν Μονήν Βατοπεδίου. Ἐπιτροπή μοναχῶν μεταβῆσα παρ' αὐτῷ εδεξιώθη ευγενῶς τὸ ζεύγος, ἀλλ' υπηνίξατο ενταῦτῃ ότι δέν θα έχωσι τὸ εὐτύχημα να ευχαριστήσωσι τήν ἀξιότιμον λαΐκην επιτρέποντες αὐτῇ τήν επίσκεψιν τῶν Μονῶν δια τόν λόγον της άπαγορευτικῆς διατάξεως. Οὐδέν ἦττον εφίλοφρονήσαντο τούς Ἄγγλους εν περιπτέρῳ τινι εκτός της Μονῆς, και ο λῃρδας ἄλλως δέν εξήτησε να παραβῇ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου. Τοῦτ' αὐτὸ έπραξεν ἄλλοτε και πρός ἡμογενῆ οικόγενειαν, και μόνον υπέρ της μεγάλης δουκίσσης Μαρίας Νικολαέβνας, ἣτις έπεσκέφατο τὸ Ὁρος πρό τινων ἐτῶν εδέησε να δοθῇ σιωπηλῇ ἄδειᾳ της Κοινότητος, τήν ὅποιαν ἄλλως; εξ ὑλαθείας εκείνη δέν ἠθέλησε να έπωφεληθῇ, και εξήλθε μόνον εις τήν Ρωσικὴν Μονήν, και ἤρκει δι' αὐτῇν ότι εΐδε και προσεκύνησε τὸ Ὁρος και μόνον ἄφ' ένός σημείου.

Εν Ἀθήναις, εκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά 1884 — Η', 873.